

Een vaag geluid links achter bracht haar aandacht terug naar waar ze liep. Een knarsend steentje misschien, onder iemands schoen. Ze bleef staan en draaide zich om naar waar ze het geluid had gehoord.

Niets.

Ze hoorde niets en zag nog minder. Ze draaide zich weer om, vervolgde haar weg en keerde terug naar de stemming van voor de onderbreking, alsof ze hem even op pauze had gezet. Ze begon een klassieker te neuriën uit de vroege jaren '80 van een helaas te vroeg overleden zanger. Ze was verzot op die oude muziek. De schuld van haar ouders. Ze sloeg linksaf en even werd haar omgeving flikkerend verlicht door een nieuwe bliksemschicht. De donder volgde een paar tellen later. Die klonk nog te zacht om ervan te schrikken. Sterker nog, op dit moment genoot ze van het gelaagde gerol van de donder.

Na de donder volgde een spookachtige stilte.

Maar zij ervoer dat anders. Ze dacht terug aan een kampeervakantie in Toscane met haar ouders. Op een avond dat ze bij de bar wat hadden zitten te drinken, was er pal boven de camping een onweersbui losgebroken. Even later was het ook beginnen te stromen van de regen. Haar vader was overeind gestoven en naar de tent gerend om die tegen de stortbui te beschermen, waarna haar moeder ervan overtuigd was dat ze haar vader dood onder een boom terug zouden vinden. Nadat de regen was opgehouden, vonden ze hem gewoon bij de tent. Levend en wel. Door zijn ingrijpen had hij voorkomen dat te veel regen zich op het tentdak had verzameld en de tent onder de druk ervan was bezweken. Prachtige herinneringen had ze aan die vakanties.

Een schuifelend geluid onderbrak haar gedachten.

Het was deze keer dichterbij en kwam van rechts achter haar. Opnieuw hield ze stil en draaide zich half om. Ze hield haar hoofd schuin en luisterde met gespitste oren. Ook deze keer hoorde ze verder niets en kon ze geen bewegingen onderscheiden in de schaduwen vanwaar

het geluid leek te komen. Vreemd. Maar haar humeur was onwrikbaar, te stevig in haar verankerd.

Ze keerde zich om en maakte aanstalten om haar weg te vervolgen. Bij de eerste stap flitste er een bliksem. Dichtbij nu. In het stroboscopisch dansende weerlicht werd een duistere figuur vlak voor haar verlicht. Ze kon hem goed zien. Hij droeg een lang, zwart gewaad. Een lange cape tot op de grond en een wijde, diepe kap over zijn hoofd. Het had iets middeleeuws. Voor zover de kap en het licht het toelieten, zag ze iets van zijn gezicht. Een lok donkerblond haar. Zijn gewaad wapperde licht, als een rouwvlag in een kille vlaag wind.

Een fractie van een seconde na het weerlicht volgde de rauw rammelende donder, die ze tot in haar ingewanden voelde, en regen begon in harde, dikke druppels neer te roffelen.

Dit lijkt wel een scène uit een horrorfilm, dacht ze. Normaal gesproken zou zoiets haar de stuipen op het lijf hebben gejaagd. Dat zou een volkomen normale reactie zijn geweest. Maar waarom gebeurde dat in dit geval niet? Misschien omdat haar stemming onkreukbaar was. Of zou dit misschien zo'n moment zijn waarop je buiten je lichaam trad? Hoe dan ook, ze besepte dat het totaal surreëel was hoe ze op de situatie reageerde.

Daarna ging alles heel snel. Ze voelde de beuken voordat ze besepte wat er gebeurde. Hij gaf haar een paar harde, scherpe stompen in haar buik. Ze vouwde voorover en zakte door haar knieën. De man duwde haar ruw achterover, waardoor ze op haar rug viel. Hij sleurde haar de straat over naar de struiken, ging schrijlings op haar benen zitten en bleef doorbeuken. Ze besepte dat ze blootsvoets was. Vlak voordat ze haar bewustzijn verloor, zag ze het mes.

Hij stak haar. Zes, zeven, acht keer.

Felle koplampbundels zwiepten de hoek om en beschenen kortstondig het macabere tafereel, omfloerst door de zware regenval. De

donkere gedaante bevroor een tel, voordat hij overeind kwam. Naarmate het licht van de koplampen van hem afgleed, leek hij in de duisternis te verdampen. De auto stopte. De motor bleef draaien. Een man stapte uit en haastte zich naar waar hij iets verdachts meende te hebben gezien. In het natte gras, half in de struiken, vond hij de vrouw. Ze was buiten bewustzijn. Overal bloed. Hij knielde en luisterde of ze nog ademde. Hij voelde haar pols.

Geen tijd te verliezen, dacht de man. Hij tilde haar zo voorzichtig mogelijk van de grond en droeg haar zo snel hij kon naar zijn auto. Een volgende lichtflits brak de nacht in tweeën. Met gierende banden vertrok hij naar het ziekenhuis. Maar dat geluid werd overstemd door de zware donder die een fractie na de flits volgde, als de diepe grom van een woest monster, vlak voordat het aanviel.

Op de stoep lag een linker sandaal, midden op straat de rechter.